

Sygn. akt I C 1422/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: **SSR Małgorzata Hajduczenia**

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w L.

przeciwko E. K.

o zapłatę kwoty 420,14 złotych

Oddała powództwo.

Sygn. akt I C 1422/13

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w L.domagał się zasądzenia od pozwanej E. K.kwoty 420,14 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2010 roku do dnia zapłaty, w tym 339 złotych jako należność główna wynikająca z polisy nr (...)i 81,14 złotych jako skapitalizowane odsetki za opóźnienie w zapłacie kwoty należności głównej za okres od 7 grudnia 2011 roku do 9 października 2013 roku oraz wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 0,56 złotych.

Sąd Rejonowy L. Z.w L.(...)Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 21 listopada 2013 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sygn. akt (...)wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B.P.. (k. 5).

Powód (...) z siedzibą w L.w uzupełnieniu braków formalnych pozwu podtrzymał wytoczone powództwo w całości i domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie powoływał się zawartą z poprzednim wierzycielem (...) S.A.V. (...)z siedzibą w W.umowę cesji wierzytelności z dnia 21 grudnia 2012 roku, na podstawie której przejął prawo do wierzytelności wobec pozwanej E. K.z tytułu nieuregulowanej polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej Nr (...)z dnia 6 czerwca 2011 roku w kwocie 339,00 złotych płatną do 7 grudnia 2011 roku.

Pozwana E. K. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 21 grudnia 2012 roku powód (...) z siedzibą w L.przejął od (...) S.A.V. (...)z siedzibą w W.prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu nieuregulowanej składki polisy Nr (...)z dnia 6 czerwca 2011 roku na kwotę 339,00 złotych.

Powód przesłał stronie pozwanej zawiadomienie o cesji wierzytelności. (k. 18).

W myśl art. 23 ust.1. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu.

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.(§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z częściowego wykazu wierzytelności.

Wprawdzie pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, jednakże w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dokumentów potwierdzających fakt zawarcia umowy, z której strona powodowa wywodzi swoje roszczenia, a to uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek.

Powyższej oceny nie zmienia oświadczenie cedenta – S.A. (...)z siedzibą w W., że przedmiotem umowy cesji wierzytelności są niesporne, wymagalne wierzytelności pieniężne w stosunku do dłużników. Zgodnie bowiem z przepisem art. 516 kc zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje (...). Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta o treści wskazanej przez powoda nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział

odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 i n. k.c.); tak też K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2006, s. 891; H. Ciepla (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. I, 2006, s. 670.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 23 ust.1. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.), art. 509 § 1 i 2 kc w zw. z art. 6 kc orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na to, że pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, wyrok na podstawie art. 339 § 1 kpc jest orzeczeniem zaocznym.

SSR Małgorzata Hajduczenia